

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1561/2023
09.05.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милица Копривица, адвокат из ..., против туженог "Политика новине и магазин" д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Споменка Билић, адвокат из ..., ради накнаде штете по тужби и ради стицања без основа по противтужби, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1746/21 од 18.02.2022. године, у седници одржаној 09.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1746/21 од 18.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неодозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1746/21 од 18.02.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2288/16 од 01.12.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци на име изгубљене нето зараде за период од 06.06.2011. године до 28.08.2015. године, исплати одређене новчане износе, за сваки месец посебно, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе овим ставом изреке наведено. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Филијала Београд, у име и за рачун тужиле уплати припадајуће доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање појединачно одређене новчане износе за период од јуна 2011. године, закључно са јануаром 2015. године, ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог и обавезана тужилца да туженом на име стицања без основа исплати 421.778,00 динара, са законском затезном каматом од 14.09.2017. године, као дана подношења противтужбе до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог у делу у коме је тражио да му тужилца исплати законску затезну камату на износ главног дуга из става

трећег изреке пресуде, почев од 31.05.2011. године, као дана доспелости, па до 14.09.2017. године, као дана подношења противтужбе. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 266.451,00 динар са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужиља да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 144.736,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1746/21 од 18.02.2022. године, одбијене су као неосноване жалба тужиље и жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, а одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је поднела одговор на ревизију и определила трошкове састава.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП, у овом случају нису испуњени, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, имајући у виду да питање накнаде материјалне штете због неисплаћене зараде и доприноса за обавезно социјално осигурање који се исплаћује у складу са утврђеним месечним износом припадајуће зараде, као што је случај у овој парници, представља чињенично питање које се утврђује у сваком конкретном случају. Исплата накнада зараде за период када запослени није радио због престанка радног односа без правног основа и исплата доприноса за обавезно социјално осигурање на износе изгубљене зараде применом члана 191. Закона о раду, не представља правно питање за које постоји потреба за усаглашавање судске праксе. Без значаја су и наводи ревизије којима се оспорава одлука о противтужбеном захтеву у односу на камату. Камата на главно потраживање не може бити предмет оцене права на изјављивање изузетне ревизије, јер представља споредно потраживање и зависи од чињеничног питања о главној ствари у сваком конкретном случају. Поред наведеног, према члану 404. ЗПП, свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

У тужби ради накнаде материјалне штете, поднетој суду 11.10.2016. године, у којој је означена вредност предмета спора од 2.063.160,00 динара, док је вредност предмета спора која се ревизијом побија 1.621.502,92 динара.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинско правном спору ради накнаде материјале штете, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Поред наведеног, а имајући у виду да се ревизијом побија и одлука о камати, а одредбом члана 28. ЗПП је, између осталог, прописано да је меродавна вредност предмета спора вредност главног захтева, камата се не узима у обзир ако не чини главни захтев, то ревизија није дозвољена против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о камати ако не чини главни захтев, као у конкретном случају.

Из наведених разлога, применом члана 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Тужили не припада накнада трошкова одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за одлучивање о ревизији, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић